

T R E Ś Ć :

UCHWAŁY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW z dnia 2 stycznia 1950 r.:

- Poz. 1 — w sprawie systemu sfinansowania inwestycji w roku 1950.
- Poz. 2 — w sprawie przechowywania i katalogowania prac konstrukcyjnych i dokumentacji fabrykacyjnej oraz ich ochrony.
- Poz. 3 — w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego.
- Poz. 4 — w sprawie dopłaty Skarbu Państwa do stawki na wczasach, organizowanych w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych.
- Poz. 5 — w sprawie wysokości dziennej stawki na wczasach w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych.

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 6 — z dnia 3 grudnia 1949 r. w sprawie racjonalnego użycia drobnowymiarowego szkła okiennego.
- Poz. 7 — z dnia 3 grudnia 1949 r. w sprawie centralnego zaopatrzenia urzędów, instytucji oraz przedsiębiorstw gospodarkę uspołecznionej w techniczną literaturę zagraniczną.
- Poz. 8 — z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Biur Regionalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.
- Poz. 9 — z dnia 16 grudnia 1949 r. w sprawie wykonania Instrukcji Nr 8 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o planowaniu zaopatrzenia inwestycji na rok 1950 zn BU/2A-01-02/25.
- Poz. 10 — z dnia 22 grudnia 1949 r. w sprawie rejestracji, produkcji i importu filmów instruktażowych w dziedzinie procesów przemysłowych, organizacji wytwórczości przemysłowej oraz

bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również rejestracji aparatów projekcyjnych.

- Poz. 11 — z dnia 22 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Centralnego Biura Naukowych i Laboratoryjnych Przyrządów.
- Poz. 12 — z dnia 23 grudnia 1949 r. w sprawie wykonywania wynalazków i wzorów użytkowych.
- Poz. 13 — z dnia 7 stycznia 1950 r. w sprawie wykonania w przedsiębiorstwach uspołecznionej gospodarki narodowej uchwały Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. o 5% podwyższenie płac.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 14 — z dnia 8 grudnia 1949 r. Nr 10 w sprawie obowiązkowego przesyłania katalogów i prospektów.
- Poz. 15 — z dnia 10 grudnia 1949 r. Nr 12 w sprawie wysokości opłat za sporządzanie analiz notatek bibliograficznych i recenzji z publikacji technicznych.
- Poz. 16 — z dnia 23 grudnia 1949 r. Nr 1 w sprawie A. ustalania podziału na nabywcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorstwa państwowe, państwowo - spółdzielcze franco stacja odbiorcza. B. odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego przy dostawach franco stacja odbiorcza.
- Poz. 17 — z dnia 28 grudnia 1949 r. Nr 13 w sprawie norm wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów i rysowników wykonane przy opracowaniu książek technicznych, na zlecenie przedsiębiorstw wydawniczych.
- Poz. 18 — ZAWIADOMIENIE.

1.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 stycznia 1950 r.

w sprawie systemu sfinansowania inwestycji w roku 1950.

I. Pojęcie i zakres Planu Sfinansowania Inwestycji na rok 1950

§ 1. Finansowanie inwestycji w roku 1950 odbywać się będzie zgodnie z Planem Sfinansowania Inwestycji.

§ 2. Plan Sfinansowania inwestycji na rok 1950 ustala rozmiary oraz źródła pokrycia środków potrzebnych do wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1950.

§ 3. Plan Sfinansowania Inwestycji opracowuje Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego, a zatwierdza Rada Ministrów.

II. Rodzaje środków Planu Sfinansowania Inwestycji na rok 1950 i źródła ich pochodzenia.

§ 4. Nakłady inwestycyjne dokonywane w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1950 pokrywane będą ze środków finansowych limitowanych i nielimitowanych.

§ 5. Do środków limitowanych zalicza się:

- 1) środki bezzwrotne, pochodzące z:
 - a) części zakumulowanej amortyzacji, która po wyłączeniu kwot przeznaczonych na sfinansowanie kapitalnych remontów w przedsiębiorstwach objętych systemem finansowym, pozostaje na sfinansowanie inwestycji,
 - b) przewidzianej w ustawie skarbowej dotacji Skarbu Państwa na pokrycie różnicy między limitem Planu Inwestycyjnego a akumulacją środków wymienionych w ust. a;
- 2) środki zwrotne (kredyty bankowe), mające za pokrycie przewidziane w Planie Sfinansowania Inwestycji lokaty Skarbu Państwa oraz instytucji publicznych.

§ 6. Do środków nielimitowanych zalicza się:

- 1) fundusze nagromadzone na cele inwestycyjne przez:
 - a) samorząd terytorialny i gospodarczy,
 - b) spółdzielczość,
 - c) instytucje i organizacje polityczne, społeczne oraz zawodowe,
 - d) osoby fizyczne i prawne prawa prywatnego, o ile ich inwestycje są realizowane także przy pomocy Państwa;
- 2) wpłaty dokonywane przez użytkowników przyszłych inwestycji na rzecz odnośnych inwestorów;

3) odszkodowania z tytułu ubezpieczeń majątku trwałego (premie asekuracyjne); (vide § 12 pkt. 9);

4) przelewy części kwot wygosparowanych przez przemysł węglowy na likwidację szkód górniczych (v. § 12 pkt 9);

5) inne środki, jeżeli ich użycie na cele inwestycyjne oparte jest na szczególnych przepisach.

§ 7. Środki limitowane bezzwrotne przeznaczone są na sfinansowanie inwestycji urzędów, zakładów i instytucji budżetowych, przedsiębiorstw i instytucji państwowych, objętych systemem finansowym, banków, związków i przedsiębiorstw samorządowych, przedsiębiorstw państwowo-spółdzielczych, spółek prawa prywatnego z udziałem majątkowym Państwa — objętych systemem finansowym, instytucji ubezpieczeniowych, instytucji i organizacji politycznych i społecznych oraz zawodowych.

§ 8. Środki limitowane zwrotne przeznaczone są na sfinansowanie w formie kredytów bankowych — inwestycji, central spółdzielczo-państwowych, instytucji samorządu gospodarczego, spółdzielczości, oraz osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego, o ile ich inwestycje realizowane są przy pomocy Państwa.

§ 9. Środki nielimitowane służą do sfinansowania inwestycji jednostek gospodarczych wymienionych wyżej w § 6 p. 1 i 2.

Przeznaczenie środków pochodzących z wpłat i przelewów wymienionych w § 6 pkt. 3, 4, 5 określać będzie — na wniosek właściwego Ministra — Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

III. Akumulacja środków sfinansowania.

§ 10. Dla akumulacji i wypłat środków limitowanych bezzwrotnych Narodowy Bank Polski otworzy „Rachunek inwestycyjny Banku Inwestycyjnego — środki bezzwrotne r. 1950”. Na rachunek ten wpływać będą sumy środków przewidzianych w § 5 pkt. 1 w trybie następującym:

1) przedsiębiorstwa działające na zasadzie rozrachunku gospodarczego (objęte systemem finansowym) obowiązane są odprowadzać do dnia 22 każdego miesiąca na „Rachunek inwestycyjny Banku Inwestycyjnego — środki bezzwrotne roku 1950” w Narodowym Banku Polskim tę część miesięcznej raty amortyzacji (1/12 rocznego zaplanowania amortyzacji), która po wyłączeniu kwot, przeznaczonych na sfinansowanie kapitalnych remontów przedsiębiorstwa, pozostaje na sfinansowanie inwestycji.

Przelewy powyższe winny być dokonywane równocześnie z przelewami części rat amortyzacji, podlegających odprowadzeniu na „Rachunek kapitalnych remontów” przedsiębiorstwa w banku finansującym jego eksploatację — zgodnie z przepisami uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1949 r., w sprawie finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw objętych systemem finansowym.

W braku otrzymania od przedsiębiorstwa do dnia 25 każdego miesiąca polecenia przelewu raty amortyzacyjnej, bank finansujący eksploatację odprowadzać będzie w ciągu 3 dni przypadające do zapłaty sumy — zgodnie z przeznaczeniem — w ciężar rachunku przedsiębiorstwa.

Narodowy Bank Polski prowadzić będzie ewidencję akumulacji amortyzacji wg podziału na inwestorów centralnych i naczelnych.

2) Wpływy z akumulacji amortyzacji uzupełniać będzie Narodowy Bank Polski na „Rachunku inwestycyjnym Banku Inwestycyjnego — środki bezzwrotne na rok 1950”, do wysokości efektywnych wypłat z tego rachunku, w ciężar rachunku żyrowego Skarbu Państwa.

§ 11. Narodowy Bank Polski otworzy „Rachunek inwestycyjny Banku Inwestycyjnego — środki zwrotne roku 1950” oraz korespondujące z nim rachunki lokacyjne, na których akumulowane będą środki przewidziane w § 5 pkt. 2.

Minister Skarbu zapewni Narodowemu Bankowi Polskiemu lokaty w wysokości efektywnych wypłat z „Rachunku inwestycyjnego Banku Inwestycyjnego — środki zwrotne roku 1950”, do wysokości zaplanowanej zgodnie z § 20 na poszczególne kwartały.

§ 12. 1) Środki nielimitowane akumulowane będą bezpośrednio przez inwestora albo za pośrednictwem właściwych organów nadrzędnych, na rachunkach środków nielimitowanych każdego inwestora uprawnionego do ich wydatkowania na cele inwestycyjne, we właściwym dla niego oddziale banku finansującego inwestycje.

2) Z zachowaniem powyższego przepisu:

a) Minister Administracji Publicznej oraz Minister Skarbu wydadzą w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, uzgodnione z Szefem Kancelarii Rady Państwa, zarządzenie regulujące tryb akumulacji środków nielimitowanych związków i przedsiębiorstw samorządowych;

b) Minister Skarbu wyda w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzenie regulujące tryb akumulacji środków nielimitowanych spółdzielczości.

3) Wpłata środków nielimitowanych akumulowanych według przepisów pkt. 1 odbywać się będzie zasadniczo w ratach miesięcznych równych 1/12 części zaplanowanego limitu rocznego i w terminie nieprzekraczającym dnia 22-go każdego miesiąca — za miesiąc bieżący.

Powyższe nie dotyczy:

a) wpłat użytkowników (§ 6 pkt. 2), które winny być dokonywane stosownie do zawieranych umów,

b) środków wymienionych w § 6 pkt. 3, 4 i 5 oraz

c) tych przypadków, gdy środki nielimitowane wyrażają się w świadczeniach w naturze.

4) W przypadkach, gdy tempo realizacji inwestycji wymaga szybszej mobilizacji środków finansowych, niż to jest przewidziane w pkt. 3, zainteresowanemu inwestorowi przysługuje prawo wcześniejszej ich akumulacji, jednak w kwocie nie przekraczającej rocznego przewidzianego dla niego limitu.

5) Od obowiązku wpłaty środków nielimitowanych do banku finansującego inwestycje mogą być zwolnieni inwestorzy wykonujący inwestycje wyłącznie z tych środków i o wartości nie przekraczającej łącznie kwoty 5 mln. zł rocznie.

W tym przypadku są oni upoważnieni do bezpośredniego wydatkowania powyższych środków na cele przewidziane w Planie Inwestycyjnym pod warunkiem przesyłania bankowi, do którego przekazany został wniosek inwestycyjny — w ustalonych z bankiem terminach — odpisów odośnych faktur i rozliczeń wraz z niezbędnymi zestawieniami.

Bank kontroluje przedłożone dokumenty i zapisze je dwustronnie na rachunek wpłat środków nielimitowanych danego inwestora oraz na rachunek wypłat z tych środków.

Do zwalniania poszczególnych grup tej kategorii inwestorów od obowiązku dokonywania wpłat środków pieniężnych do banku finansującego inwestycje upoważniony jest właściwy Minister, który o decyzjach swoich zawiadamiać będzie bank.

6) Przepis pkt. 5 nie dotyczy inwestorów dokonujących inwestycji ze środków nielimitowanych obok zużywania innego rodzaju środków (limitowanych) na ten sam tytuł inwestycyjny. W tym przypadku środki nielimitowane winny

być wpłacone zgodnie z zasadą zawartą w pkt. 1 oraz 3.

7) Środki nielimitowane małych i średnich gospodarstw chłopskich są z zasady zwolnione z wpłat do banku nawet w przypadkach korzystania przez tę grupę inwestorów również ze środków limitowanych zwrotnych.

8) Środki nielimitowane wyrażające się w efektywnie dokonanych świadczeniach w naturze winny być wycenione i zgłoszone przez inwestora bankowi finansującemu inwestycje. Bank skontroluje przedłożone rozliczenie świadczeń w naturze, potwierdzone przez właściwy związek samorządowy i zapisze je dwustronnie na rachunkach wpłat środków nielimitowanych oraz na rachunkach wypłat z tych środków.

9) Odprowadzeniu na indywidualne rachunki środków nielimitowanych poszczególnych inwestorów podlegają te części odszkodowań z tytułu ubezpieczeń majątku trwałego oraz kwot wygoszparowanych przez przemysł węglowy na likwidację szkód górniczych, które zgodnie z decyzją właściwych władz przeznaczone zostały na inwestycje i włączone do Planu Inwestycyjnego jako środki nielimitowane.

IV. Wykonanie Planu Sfinansowania Inwestycji.

§ 13. Otwarcie limitów, przewidzianych w Planie Sfinansowania Inwestycji na rok 1950 upoważniające banki do wykonywania odnośnych wypłat, następuje jednorazowo i to cały rok na podstawie Uchwały Rady Ministrów w sprawie Planu Sfinansowania Inwestycji na rok 1950, przekazanej do wykonania Ministrowi Skarbu.

§ 14. Dotacje budżetowe Skarbu Państwa na środki bezzwrotne zostaną otwarte jednorazowo z początkiem roku.

§ 15. Środki bezzwrotne wypłacane są inwestorom bezpośrednio przez Bank Inwestycyjny, bądź też za pośrednictwem banków współdziałających w ciężar „Rachunku Inwestycyjnego Banku Inwestycyjnego — środki bezzwrotne roku 1950” w Narodowym Banku Polskim.

§ 16. Środki limitowane zwrotne wypłacane są przez Bank Inwestycyjny bezpośrednio lub za pośrednictwem banków współdziałających w ciężar „Rachunku Inwestycyjnego Banku Inwestycyjnego — środki zwrotne roku 1950” w Narodowym Banku Polskim.

§ 17. Wypłata na rzecz inwestycji limitowanych środków bezzwrotnych oraz zwrotnych przewidzianych w Planie Sfinansowania Inwestycji na rok 1950 następuje aż do wyczerpania limitu danego inwestora bezpośrednio.

§ 18. Wypłaty środków nielimitowanych z rachunków poszczególnych inwestorów dokonywane będą przez Bank Inwestycyjny względnie banki współdziałające w granicach dokonanych wpłat środków, ale nie powyżej limitu Planu Inwestycyjnego.

§ 19. Minister Skarbu może — na wniosek Ministra Administracji Publicznej — uruchomić krótkoterminowe kredyty bankowe do wysokości 50% przewidzianych w Planie Inwestycji 1950 r. limitów środków nielimitowanych samorządu terytorialnego — jako doraźne pokrycie niezakumulowanych środków własnych, na podstawie zbadania realności zaplanowanego wpływu tych środków.

§ 20. Bank Inwestycyjny zgłaszać będzie Ministrowi Skarbu na 10 dni przed początkiem każdego kwartału zapotrzebowanie środków sfinansowania inwestycji w 1950 r. w układzie Części Planu Inwestycyjnego według rodzaju środków i systemu wykonawstwa inwestycji. Zapotrzebowanie to opracuje Bank Inwestycyjny na podstawie analizy materiałów dostarczonych przez inwestorów i banki współdziałające w trybie, który ustali instrukcja przewidziana w § 26.

Na podstawie zapotrzebowania środków przez Bank Inwestycyjny Minister Skarbu sporządzać będzie kwartalne plany sfinansowania inwestycji.

V. Termin wykorzystania środków.

§ 21. Termin wykorzystania środków przeznaczonych na sfinansowanie inwestycji ustalonych w Planie Inwestycyjnym na rok 1950 upływa dnia 31 grudnia 1950 r.

§ 22. Środki przeznaczone na pokrycie faktur i rozliczeń refundacyjnych z tytułu nakładów inwestycyjnych, objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1950 — wykonanych rzeczowo do dnia 31 grudnia 1950 r., a płatnych po tej dacie, będą mogły być wykorzystane:

- w odniesieniu do pokrycia faktur — do dnia 31.I. 1951 r.,
- w odniesieniu do pokrycia rozliczeń refundacyjnych — do dnia 28.II. 1951 r.

§ 23. Limity przewidziane w Planie Sfinansowania Inwestycji na rok 1950, niewykorzystane w terminach ustalonych w §§ 21 i 22 — automatycznie wygasają.

§ 24. Środki zakumulowane na rachunkach środków nielimitowanych poszczególnych inwestorów w bankach finansujących inwestycje a nie wydatkowane w terminach wymienionych w §§ 21 i 22 pozostają na odnośnych rachunkach do czasu włączenia ich w przepisany trybie do Planu Sfinansowania Inwestycji na rok 1951 na podstawie uprzedniego włączenia ich do Planu Inwestycyjnego na rok 1951 lub innej decyzji odnośnie ich przeznaczenia, wydanej przez Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 25. Naczelną instytucją finansującą całość inwestycji objętych Planem Sfinansowania Inwestycji na rok 1950 jest Bank Inwestycyjny, który zadania swe spełniać będzie bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem banków współdziałających.

§ 26. Instrukcja Ministra Skarbu wydana w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali:

- tryb postępowania aparatu bankowego w zakresie finansowania i kontroli finansowej inwestycji,
- wzajemne stosunki między Bankiem Inwestycyjnym a bankami współdziałającymi — w zakresie finansowania i kontroli inwestycji.

§ 27. Zarządzenie Ministra Skarbu wydana w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali:

- wysokość prowizji i odsetek pobieranych przez banki finansujące inwestycje przy wypłatach środków zwrotnych przeznaczonych na inwestycje,
- warunki spłaty limitowanych środków zwrotnych.

§ 28. Instrukcja Przewodniczącej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Skarbu ustali zakres i tryb bankowej kontroli technicznej inwestycji.

§ 29. Instrukcja Ministra Skarbu wydana w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej ustali tryb uruchamiania kredytów, o których mowa w § 19.

§ 30. Uchyla się uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1949 r. w sprawie planu sfinansowania inwestycji w r. 1950.

§ 31. Wykonanie uchwały niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 32. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW

H. Mine

2.

UCHWAŁA

KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 stycznia 1950 r.

w sprawie: przechowywania i katalogowania prac konstrukcyjnych i dokumentacji fabrykacyjnej oraz ich ochrony.

W celu uporządkowania gospodarki rysunkami konstrukcyjnymi, projektami, opisami technologicznymi i dokumentacją fabrykacyjną Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala, co następuje:

I. Dokumentacja rezerwowa i jej ochrona.

1) Oryginały prac konstrukcyjnych, opisy metod technologicznych, oryginały dokumentacji fabrycznej, plany sytuacyjne fabryk i przedsiębiorstw oraz plany techniczne budynków fabrycznych i hal warsztatowych winny być, prawidłowo porządkowane, przechowywane i katalogowane w składnicy akt biura konstrukcyjnego (względnie technicznego, technologicznego, fabrykacyjnego) zakładu.

2) Przechowywane w składnicy dokumenty oraz ich kopie i odpisy winny być chronione przed wglądem osób niepowołanych. Ochrona będzie tego rodzaju, ażeby w należyty sposób zabezpieczała zarówno samą składnicę, znajdującą się w niej akta, jak również sposób korzystania z dokumentacji i prac oraz ich kopii i odpisów, przy specjalnym uwzględnieniu konieczności zachowania i zabezpieczenia tajemnicy prac i dokumentów zakładu.

3) Właściwi Ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wydadzą instrukcję, ustalającą sposób i tryb prowadzenia składnicy akt w zakładzie, jej ochronę oraz sposób zabezpieczenia dokumentacji, znajdującą się w zakładzie przed wglądem osób niepowołanych.

Instrukcja wskaże również sposób kopiowania prac, dokumentacji i planów przeznaczonych na wewnętrzne cele zakładu, bądź to na dokumentację rezerwową, ze specjalnym zwróceniem uwagi na zabezpieczenie tajności kopiowania.

4) Właściwi Ministrowie określą w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do 31.XII.1949 r., które zakłady, biura konstrukcyjne, laboratoria i Instytuty i w jakim zakresie winny wykonać w ciągu 1950 r. odbitki posiadanych rysunków, odpisy obliczeń dokumentacji fabrykacyjnej oraz plany sytuacyjne fabryk i przedsiębiorstw i plany techniczne budynków fabrycznych i hal warsztatowych.

Odbitki te i odpisy uzupełnione koniecznymi notatkami i objaśnieniami będą jako dokumentacja rezerwowa przekazane na przechowanie jednostkom organizacyjnym wskazanym przez jednostkę organizacyjną nadrzędną.

5) W skład dokumentacji rezerwowej wchodzi:

- a) rysunki konstrukcyjne przedmiotów lub obiektów produkcji,
- b) rysunki konstrukcyjne przyrządów narzędzi, sprawdzianów, aparatury kontrolnej,
- c) rysunki konstrukcyjne urządzeń i instalacji związanych z produkcją,
- d) listy części,
- e) wykazy materiałowe,
- f) warunki techniczne i warunki odbioru,
- g) karty konstrukcyjne i operacyjne oraz opisy i inne podkłady dla procesów technologicznych,
- h) inne dokumenty dotyczące przedmiotów produkcji względnie stosowanych przy ich produkcji metod,
- i) opisy procesów technologicznych.

Właściwi Ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego mogą wy-

mienione ad a—i rozszerzyć lub zwęzić w zależności od potrzeb poszczególnych branż lub dziedzin gospodarki narodowej.

6) Wykonanie dokumentacji rezerwowej w 1950 roku ograniczone będzie do najważniejszych obiektów życia gospodarczego, zaś wykonanie dokumentacji pozostałych obiektów przeprowadzone będzie w okresie następnych trzech lat w sposób i w terminach, wskazanych przez właściwych Ministrów.

7) Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia, ażeby podległe zakłady, biura konstrukcyjne, laboratoria i Instytuty, przy wykonywaniu nowej dokumentacji, sporządzały dodatkowe kopie dla utworzenia dokumentacji rezerwowej.

8) Właściwi Ministrowie uprawnieni są we własnym zakresie udzielać całkowitych lub częściowych zwolnień od obowiązków wykonywania dokumentacji rezerwowej odnośnie obiektów, które uważają za mające mniejsze znaczenie dla życia gospodarczego.

9) O ile w jakimkolwiek punkcie odległym co najmniej o 10 km od zakładu, biura konstrukcyjnego, laboratorium względnie Instytutu istnieje drugi pełny egzemplarz dokumentacji, wówczas dokumentacji rezerwowej wykonywać się nie będzie.

10) Właściwi Ministrowie określą miejsca, w których dokumentacja rezerwowa będzie przechowywana, sposób jej przechowywania i porządkowania oraz osoby odpowiedzialne za organizację miejsc przechowywania i za udzielanie jej do wglądu.

11) Dokumentacja rezerwowa nie może być udostępniona bez zezwolenia właściwego Ministra, które będzie udzielane jedynie w przypadkach niemożliwości korzystania z dokumentacji oryginalnej.

12) Dokumentacja rezerwowa winna być okresowo uzupełniana, kompletowana i poprawiana.

Właściwi Ministrowie ustalą tryb uzupełniania i aktualizowania dokumentacji rezerwowej.

13) Koszta wykonania i przechowywania dokumentacji rezerwowej pokrywane będą z budżetów odnośnych zakładów.

14) Właściwi Ministrowie zarządzą prowadzenie stałej kontroli przebiegu akcji wykonywania dokumentacji rezerwowej i ustalą sposób jej przeprowadzenia.

II. Katalogowanie dokumentacji.

15) Wszystkie opracowane, wykonane i wykorzystywane w Instytutach Naukowo-Badawczych, biurach konstrukcyjnych, laboratoriach, przedsiębiorstwach i zakładach prace konstrukcyjne, metody produkcyjne i fabrykacyjne winny być skatalogowane na specjalnych kartach katalogowych do dnia 1 lipca 1950 r.

16) Katalogowaniu podlegają nie tylko obecnie opracowywane i wykorzystywane konstrukcje względnie metody, ale również konstrukcje i metody znajdujące się w archiwach, o ile są kompletne, względnie o ile nadają się do użytkowania.

17) Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej przy Głównym Instytucie Pracy opracowuje do końca 1949 r. wzór karty katalogowej, szczegółową instrukcję jej wypełniania, zaś do końca I kwartału 1950 r. ramowy podział systematyczny prac konstrukcyjnych i metod produkcyjnych i przedstawi je do zatwierdzenia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Techniki.

W pracy tej Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej wykorzysta istniejące klasyfikacje i podziały.

18) Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej wydrukuje w odpowiedniej ilości zatwierdzone przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, Departament Techniki

karty katalogowe i instrukcje ich wypełniania i będzie je rozsyłać począwszy od 1 marca 1949 r. na zamówienie za zwrotem kosztów.

19) Zakłady, przedsiębiorstwa, biura konstrukcyjne, laboratoria oraz instytuty podadzą do 31.XII. 1949 r. do Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej zapotrzebowanie na karty katalogowe na rok 1950.

20) Karty katalogowe w 3 egzemplarzach wypełnia zakład lub instytucja w której konstrukcję względnie metodę opracowano lub zastosowano.

Pierwszy egzemplarz pozostaje w przedsiębiorstwie lub instytucji wypełniającej, drugi przesyła się do właściwego Ministerstwa, trzeci zaś do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Techniki.

21) Właściwe Ministerstwa winny zorganizować w ramach Departamentów Techniki, względnie Departamentów Produkcji i Techniki komórki, zobowiązane od dnia 1 września 1950 roku, do udzielania informacji podległym Ministerstwu przedsiębiorstwom i instytucjom, w oparciu o dane znajdujące się w ich działowych kartotekach.

22) Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Techniki jest zobowiązana od dnia 1 listopada 1950 r. do udzielania ustnych i pisemnych informacji o danych, znajdujących się w ogólnokrajowej kartotece prac konstrukcyjnych i metod produkcyjnych. Informacji udziela się wyłącznie na podstawie pisemnego upoważnienia wydanego przez Ministerstwo, któremu podlega instytucja lub przedsiębiorstwo żądające informacji. Upoważnienie winno być podpisane przez Dyrektora Departamentu lub Biura zainteresowanego Ministerstwa i zaopatrzone w okrągłą pieczęć Ministerstwa. Upoważnienia na podstawie których udzielano informacji, winny być przechowywane w aktach Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Techniki.

23) Zakłady, instytucje i osoby otrzymujące informacje, winny traktować je jako poufne, tylko dla użytku służbowego zakładu względnie instytucji, o ile nie będą oznaczone jako tajne.

24) We właściwych budżetach (planach finansowo - gospodarczych) winny być wstawione odpowiednie sumy na wykonanie kart katalogowych oraz na utrzymanie personelu porządkującego karty i udzielającego informacji.

25) Wszystkie zakłady, przedsiębiorstwa, biura konstrukcyjne, laboratoria i Instytuty Naukowo-Badawcze winny systematycznie wypełniać i przysyłać karty nowo opracowanych konstrukcji i metod produkcyjnych zgodnie z treścią p. 21 niniejszej uchwały.

26) Wszystkie zakłady, przedsiębiorstwa i instytucje są zobowiązane do systematycznego korzystania z kartotek znajdujących się w Ministerstwach względnie w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Przed podjęciem wszelkich prac konstruktorskich i technologicznych należy stwierdzić na podstawie kart katalogowych, co w danej dziedzinie zostało zrobione i czy nie można wykorzystać prac już wykonanych.

III. Zarządzenie końcowe

27) Niniejsza Uchwała nie stosuje się do dokumentacji podlegającej tajemnicy wojskowej. Sposób wykonywania, chronienia, przesyłania uzupełnienia wykorzystywania i katalogowania dokumentacji obiektów lub metod podlegających tajemnicy wojskowej ustali Zarządzenie Ministra Obrony Narodowej. W wypadku powstania wątpliwości czy dokumentacja podlega tajemnicy wojskowej, rostrzyga Biuro Wojskowe Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

28) Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

29) Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz zainteresowanym Ministrom.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW

H. Mine

3.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 stycznia 1950 r.

w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego

Celem skutecznego zwalczania konserwatyizmu technicznego oraz wszelkich przejawów biurokratycznego podejścia do realizacji zagadnień postępu technicznego Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na podstawie § 11 swego regulaminu uchwała co następuje:

§ 1. Powołuje się stałą komisję Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów pod nazwą Komitet Postępu Technicznego, zwany w dalszym ciągu „Komitetem“.

§ 2. Do zakresu działania Komitetu należy:

- wprowadzenie do użytkowania w gospodarce narodowej nowych metod produkcyjnych, opartych o postęp techniczny, mechanizację, automatyzację, przyspieszenie procesów wytwórczych itp.,
- wprowadzenie produkcji nowych ulepszonych modeli produkcyjnych,
- zapewnienie realizacji wyników prac Instytutów Naukowo - Badawczych i innych placówek naukowych,
- zapewnienie realizacji usprawnień i wynalazków pracowniczych posiadających szersze znaczenie,
- rozszerzanie doświadczeń produkcyjnych przodujących zakładów na inne zakłady o podobnej produkcji lub technologii,
- inne sprawy z zakresu postępu technicznego zlecone przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, Prezydium lub Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 3. W skład Komitetu wchodzi:

jako przewodniczący: Minister E. Szyr — Zastępca Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
jako członkowie: Inż. Henryk Golański — V-Minister Przemysłu Lekkiego, Ob. Józef Kofman — Sekretarz Centralnej Rady Związków Zawodowych, Inż. Jan Rabstyn — Dyr. Dep. Min. Górnictwa i Energetyki, Inż. Mieczysław Lesz — Dyr. Dep. Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Inż. Marian Wakalski — Dyr. Gł. Instytutu Mechaniki, Ob. Michał Krajewski — Dyr. Gł. Instytutu Mechaniki, Ob. Michał Krajewski — V-Dyr. Dep. Techniki Min. Budownictwa, Inż. Czesław Kanafojski — Dyr. Instytutu Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa, Inż. Arkadiusz Dworzecki — Dyr. Dep. Min. Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Inż. Zbigniew Muszyński — prezes Urzędu Patentowego RP, oraz przedstawiciel Ministerstwa Komunikacji.

Sekretarzem Komitetu jest z urzędu Prezes Urzędu Patentowego RP.

§ 4. Komitet może powoływać do udziału w pracach z głosem doradczym rzeczoznawców i zlecać im opracowanie referatów i ekspertyz mających na celu przeanalizowanie lub naświetlenie określonych zagadnień.

§ 5. W razie potrzeby opracowania specjalnych zagadnień Komitet może powoływać podkomisje spośród członków Komitetu lub osób spoza jego grona, wyznaczając jednocześnie osobę przewodniczącą. Przewodniczący podkomisji przedkłada dokonane opracowania Komitetowi celem powzięcia odpowiedniej uchwały.

§ 6. Podstawę prac Komitetu i podkomisji stanowią:

- a) Wytyczne Narodowych Planów Gospodarczych, a w szczególności planów technicznych,
- b) Uchwały Rady Ministrów, Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów i Prezydium Komitetu,
- c) Zlecenia Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów,
- d) Wnioski Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
- e) Zakończone prace Instytutów Naukowo - Badawczych innych placówek naukowych, laboratoriów, Biur Konstrukcyjnych i Projektowych,
- f) Wynalazki i usprawnienia pracownicze o szerszym zasięgu,
- g) Wnioski członków Komitetu zgłoszone w drodze pisemnej,
- h) Referaty rzeczoznawców lub ekspertów wykonane na zlecenie Komitetu,
- i) Wnioski podkomisji powołanych przez Komitet lub innych komisji pracujących nad zagadnieniami postępu technicznego,
- j) Wnioski Urzędu Patentowego RP.

§ 7. Komitet i podkomisje w pracy swej mogą żądać pomocy wszystkich urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych.

§ 8. Komitet uchwała swój regulamin oraz plany pracy na okresy kwartalne.

§ 9. Posiedzenia Komitetu zwołuje Przewodniczący. W przypadku, gdy Przewodniczący nie może wziąć udziału w posiedzeniu, wyznaczy swego zastępcę spośród członków Komitetu.

§ 10. Uchwały Komitetu zapadają zwykłą większością głosów z tym, że w razie równości rozstrzyga głos Przewodniczącego. Członek Komitetu, który głosował przeciwko uchwale, może zażądać zaprotokółowania swego sprzeciwu.

§ 11. Komitet może podawać swoje uchwały jako wiążące do wiadomości właściwych Ministrów, którzy zarządzają stosowanie tych uchwał przez podwładne im organa i nadzorowane przez nich przedsiębiorstwa.

§ 12. W przypadku, gdy uchwała Komitetu ma charakter zasadniczy lub co do jej treści zgłoszone zostały sprzeciw co najmniej przez dwóch członków, Przewodniczący Komitetu przedkłada sprawę do rozpatrzenia przez Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 13. Przewodniczący Komitetu składa kwartalne sprawozdania z jego działalności Przewodniczącemu Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 14. Rzeczoznawcy, którym zlecono opracowanie referatów lub ekspertyz, otrzymują za to wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez Przewodniczącego Komitetu.

§ 15. Czynności biurowe i techniczne związane z działalnością Komitetu wykonuje Urząd Patentowy RP.

§ 16. Wydatki związane z działalnością Komitetu pokrywane są z budżetu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW

H. Minc

4.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 stycznia 1950 r.

w sprawie dopłaty Skarbu Państwa do stawki na wczasach organizowanych w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych.

Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów
u c h w a ł a :

1. Ustala się dopłatę Skarbu Państwa w wysokości zł 90.— do dziennej stawki na wczasach organizowanych w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych, przeznaczoną na konserwację nieruchomości oraz uzupełnienie i konserwację wyposażenia domów wypoczynkowych w wysokości zł. 78. — i na wyposażenie domów wypoczynkowych w sprzęt kult.-oświatowy oraz na konserwację tego sprzętu w wysokości zł 12.—
2. Kredyt na dopłatę Skarbu Państwa na ten cel w wysokości zł. 641.666.600.— ustala się w budżecie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.
3. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.
4. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW

H. Minc

5.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 stycznia 1950 r.

w sprawie wysokości dziennej stawki na wczasach w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów u c h w a ł a :

1. Ustala się wysokość dziennej stawki na wczasach organizowanych w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych, na zł. 510.—.
2. Ustanawia się wysokość dopłaty Skarbu Państwa do osobodnia wczasów pracowniczych z tytułu udziału Państwa — zł. 180.—.
Kredyt na dopłatę Skarbu Państwa w wysokości zł 1.283.333.400.— dla 509.260 osób na okresy 14-dniowe ustala się w budżecie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.
3. Ustanawia się wysokość dopłaty pracodawcy do osobodnia wczasów pracowniczych — zł. 180.— (okres wczasów 14 dni w roku).
4. Ustala się wysokość opłaty pracownika przeciętnie zł 150.— za jeden dzień pobytu na wczasach i upoważnia się Centralną Radę Związków Zawodowych do różnicowania opłat pracownika w zależności od wysokości wynagrodzenia miesięcznego.
5. Ustala się we wszystkich budżetach administracji państwowej, w działach pierwszych „Zarządy Centralne“, dopłatę pracodawcy do akcji wczasów pracowniczych wg wyliczenia dla 30% ogólnej ilości zatrudnionych.
6. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia zwrócić się
 - a) do Rady Państwa o wydanie analogicznych wytycznych dla Rad Narodowych w przedmiocie uwzględnienia w budżetach związków samorządowych od-

powiednich kredytów na dopłaty pracodawcy do akcji wczasów, —

b) do Centralnego Związku Spółdzielczego w celu wydania odpowiednich zarządzeń dla sektora spółdzielczego.

7. Ustala się obowiązek pracodawcy wypłacania kwoty zł. 2.520.—, przypadającej z tytułu dopłaty pracodawcy pracownikowi, który okaże zaświadczenie Związku Zawodowego o przyznaniu mu skierowania na wczasy wypoczynkowe.

W związku z tym znosi się obowiązek pracodawcy przekazywania centralnie na rachunek Funduszu Wczasów Pracowniczych kwot należnych z tego tytułu.

Zakłady pracy umieszczają kredyty przypadające z tytułu dopłaty pracodawcy w budżetach akcji socjalnej.

8. Ustala się obowiązek pracodawcy sprawdzenia czy pracownik wczasy wykorzystał, (zaświadczenie ośrodka FWP). W wypadku niewykorzystania wczasów przez pracownika — pracodawca potrąci mu wypłaconą kwotę z zarobków.

9. Uchwała niniejsza nie dotyczy Ministerstwa Obrony Narodowej — z wyłączeniem jednak pracowników cywilnych — Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego i Korpusu Bezpieczeństwa Publicznego.

10. Wykonanie uchwały niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu i zainteresowanym ministrom.

11. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1950 roku.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW

H. Minc

6.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 3 grudnia 1949 r.
(znak BI—7—B106—380/124)

w sprawie racjonalnego użycia drobnowymiarowego szkła okiennego.

Stwierdzone zostało zużywanie szkła o dużych wymiarach w przypadkach szklenia mniejszych otworów, skutkiem czego duże tafle krajane są na części, co powoduje niszczenie cennego materiału.

Jednocześnie stwierdzone zostało, że dystrybutorzy napotykają na poważne trudności w rozprowadzaniu szkła drobnowymiarowego, otrzymanego w wyniku procesu technologicznego.

Celem zapobieżenia gromadzenia się nadmiernych remanentów szkła drobnowymiarowego zarówno w hutach jak i magazynach dystrybutorów oraz marnotrawstwu, jakie ma miejsce przy krajaniu tafli dużych na mniejsze, zarządzam wykorzystywanie szkła w sposób następujący:

1. Szkło okienne w taflach o wymiarach szerokości 102—170 cm i długości 134—174 cm oraz pasy szerokości od 32—100 cm i długości 134 — 174 cm może być używane tylko w przypadkach niemożności zastosowania mniejszych wymiarów.

2. We wszystkich przypadkach szklenia otworów mniejszych od wyżej podanych winno być stosowane szkło o wymiarach mało stosowanych i drobnych. Szkło to produkowane jest w następujących wymiarach:

pasz krótkie szerokie o szerokości 72 — 100 cm. dług 100 — 132 cm.; pasz krótkie wąskie o szerokości 32 — 70 cm. dług. 100 — 132 cm.; obrazowe o wymiarach tafli cm. 60 x 80, 70 x 80, 70 x 90.

Kopowe o wymiarach tafli cm. 36x40, 36x50, 40x40, 40x46, 40x50, 40x60, 46x60, 50x50, 50x70, 50x80, 54x70; 54x74; 60x70; inspektowe 22x26, 22x28, 22x30, 24x30, 26x30, 28x30, 30x30; 30x40.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr

7.

ZALECENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 3 grudnia 1949 r.
(znak TE8—5—14/17)

Dotyczy: centralnego zaopatrzenia urzędów, instytucji oraz przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej w techniczną literaturę zagraniczną.

W celu zapewnienia normalnej dostawy zagranicznych fachowych i technicznych książek oraz czasopism dla potrzeb urzędów, instytucji i przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej zaleca się co następuje:

1. Zamówienia na dostawę technicznych i naukowo-technicznych książek oraz czasopism zagranicznych winny być kierowane za pośrednictwem właściwych Ministerstw i Urzędów Centralnych do Księgarni Technicznej NOT, Warszawa, ul. Czackiego 3/5.

2. Ministerstwa i Urzędy Centralne skontrolują i zaakceptują zamówienia podległych jednostek, zwracając szczególną uwagę na celowość wydatkowania środków dewizowych.

3. Powyższe nie dotyczy:

a) czasopism, książek i publikacji otrzymywanych z zagranicy bezpłatnie, względnie w wyniku wzajemnej wymiany,

b) czasopism, książek i publikacji radzieckich, które mogą być abonowane i zakupywane poprzez księgarnie Spółdzielni „Współpraca“, „Prasa“, „Książka i Wiedza“ oraz „Czytelnik“. Czasopisma, książki i publikacje te mogą być zamawiane i zakupywane bezpośrednio przez wszystkie jednostki.

4. Szczegółowy tryb zamawiania zagranicznych czasopism winien być zgodny z pismem okólnym Nr 6 Departament Techniki PKPG z dnia 15 lipca 1949 r. znak: TE8—5—14.

5. Szczegółowy tryb zamawiania zagranicznych książek ustali oddzielne pismo okólnie Departamentu Techniki PKPG.

6. Księgarnia Techniczna NOT dostosuje swą strukturę organizacyjną i obsadę personalną do zadań określonych niniejszym zaleceniem.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr

8.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1949 r.
(znak RE1D—02—6/131)

w sprawie zakresu działania Biur Regionalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Na podstawie § 3 pkt. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R.P. Nr 26, poz. 190) zarządzam co następuje:

§ 1. Do czasu zorganizowania wojewódzkich urzędów planowania gospodarczego, utworzonych ustawą z dnia 10 lu-

tego 1949 r. o zmianie organizacji naczelných władz gospodarki narodowej (Dz.U.R.P. Nr 7, poz. 43), organami terenowymi Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego są Biura Regionalne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Przy ich pomocy Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego spełnia swoje zadania na obszarze województwa.

§ 2. Zakres działania Biur Regionalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego obejmuje:

1. Opracowywanie projektów wojewódzkich planów gospodarczych (wieloletnich i rocznych) w zakresie rolnictwa, leśnictwa, drobnego przemysłu, obrotu towarowego, rzemiosła, komunikacji drogowej, urządzeń kulturalnych i społecznych, gospodarki komunalnej oraz gospodarki mieszkaniowej;

2. Opiniowanie narodowych planów gospodarczych w zakresie zleconym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego;

3. Badanie podstaw, struktury i dynamiki gospodarczej obszaru województwa, oraz opracowywanie aktywizacji i rozwoju gospodarczego tego obszaru;

4. opracowywanie bilansów zapotrzebowania i zaopatrzenia w środki żywności, bilansów materiałów budowlanych i sił roboczych oraz w zakresie zleconym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — innych bilansów;

5. Sprawy planowego zagospodarowania przestrzennego w zakresie ustalonym obowiązującymi przepisami;

6. sprawy statystyki — stosownie do odrębnie wydanych przepisów;

7. Prowadzenie sprawozdawczości — w trybie określonym specjalną instrukcją;

8. kontrolę wykonania wojewódzkich planów gospodarczych oraz w zakresie zleconym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego narodowych planów gospodarczych;

9. Inne sprawy zlecone przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie niezwłocznie.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z E. Szyr

9.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 16 grudnia 1949 r.

(znak FN. 0/1/133)

W sprawie wykonania Instrukcji Nr 8 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o planowaniu zaopatrzenia inwestycji na rok 1950, znak: BU/2A—01—02/25.

Dla zapewnienia jednolitego wykonania przepisów Rozdziału IV wyżej wymienionej Instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, zobowiązujących państwowe przedsiębiorstwa budowlane i montażowe do opracowania planu zaopatrzenia materiałowego dla robót im zleconych przez inwestorów w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1950, zarządzam co następuje:

1. Wszelkie zamówienia materiałów dotyczących inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1950, dokonane przez inwestorów przed udzieleniem zleceń wykonawcom, podlegają scedowaniu na rzecz wykonawców — państwowych przedsiębiorstw budowlanych lub montażowych, przy zawieraniu umów o wykonanie odnośnych robót względnie budów.

2. Wszelkie materiały znajdujące się już w posiadaniu inwestorów w wyniku poczynionych przez nich zakupów dotyczących realizacji planu inwestycyjnego na rok 1950, podlegają odstąpieniu na rzecz wykonawców — po cenach własnych pełnego kosztu nabycia i transportu — bez doliczenia kosztów magazynowania, powstałych przed zawarciem umowy między inwestorem a przedsiębiorstwem wykonującym inwestycję.

3. Materiały zakupione przez inwestorów i dostarczone wykonawcom w r. 1949, a niezużyte (wbudowane) do dnia 31 grudnia 1949 r., podlegają przekazaniu w drodze odsprzedaży — na warunkach jak w pkt. 2.

4. Przepisy powyższe nie dotyczą:

a) maszyn i urządzeń, stanowiących techniczne wyposażenie budowanego, odbudowywanego względnie rozbudowywanego obiektu, których dostawa zastrzeżona jest dla inwestora, oraz

b) materiałów zakupywanych przez inwestorów dla potrzeb robót prowadzonych sposobem gospodarczym.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w/z Dr. St. Jędrychowski

10.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 grudnia 1949 r.

(znak ZA4A—00—40/138)

w sprawie rejestracji, produkcji i importu filmów instruktażowych z dziedziny procesów przemysłowych, organizacji wytwórczości przemysłowej oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również rejestracji aparatów projekcyjnych.

Na podstawie § 1 pkt. 4 (lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, w celu zorganizowania produkcji krajowej filmów instruktażowych, dotyczących wytwórczości przemysłowej, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dla zharmonizowania akcji importowej tych filmów z istniejącymi potrzebami poszczególnych resortów w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki, zarządzam co następuje:

§ 1. W terminie do dnia 28 lutego 1950 r. przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej zarejestrują w Przedsiębiorstwie Państwowym „Film Polski“ znajdujące się w ich posiadaniu:

a) filmy szerokokątmowe 35 mm, dźwiękowe i wąskokątmowe 16 mm, dźwiękowe i nieme — dotyczące procesów przemysłowych i organizacji wytwórczości przemysłowej oraz bezpieczeństwa i higieny pracy,

b) wszystkie aparaty projekcyjne.

§ 2. Rejestracji, o której mowa w § 1, należy dokonać na formularzach według wzorów stanowiących załącznik do niniejszego zarządzenia. Zgłoszenia rejestracyjne należy przesyłać pod adresem P.P. „Film Polski“ Dyrekcja Programowa, Wydz. Filmów Oświatowych, Warszawa, ul. Puławska 61.

§ 3. P.P. „Film Polski“ sporządzi zbiorczy wykaz inwentaryzacyjny wszystkich filmów i aparatów, o których mowa w § 1 niniejszego zarządzenia, uszeregowując je wg rodzajów przemysłu i prześle w terminie do dnia 15 marca 1950 r. do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Zatrudnienia, Płac i Norm.

§ 4. W terminie do dnia 31 maja 1950 r. zainteresowane resorty zgłoszą swoje zapotrzebowania na produkcję filmów instruktażowych na rok 1951, zgodnie z pismem okół-

nym PKPG z dnia 7 lipca 1949 r. znak ZAOC/Chm w sprawie produkcji filmów służących celom szkolenia w zawodzie względnie celom propagandy przemysłowej, podając tytuł i krótką treść filmu.

§ 5. P.P. „Film Polski“ nawiąże łączność z przedstawicielstwem kinematografii radzieckiej i czechosłowackiej w celu importu filmów instruktażowych, dotyczących procesów przemysłowych i organizacji wytwórczości przemysłowej, oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. O możliwo-

ściach importu z tych krajów filmów instruktażowych P.P. „Film Polski“ powiadomi Departament Zatrudnienia, Płac i Norm i Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminie do dnia 31 marca 1950 r. załączając wykaz filmów proponowanych do importu z podaniem ich tematyki.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr
MINISTER KULTURY I SZTUKI w/z W. Sokorski

nazwa instytucji

Załącznik Nr 1

do zarządzenia Przewodniczącego PKPG znak ZA4A-00-40/138 z dnia 22 grudnia 1949 r.

P. P.
Film Polski
Dyr. Programowa
Wydz. Filmów Oświatowych
Warszawa
Puławska 61

Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 22 grudnia 1949 r. znak ZA4A-00-40/138 zgłasza się do rejestracji następujące filmy:

L. p.	Oryginalny tytuł i krótka treść filmu	Producent	Autor scenariusza	Metraż	Szerokość taśmy	Rodzaj filmu		Miejsce przechowywania filmu i sposób zabezpieczenia	Od kiedy znajduje się w posiadaniu instytucji	Czy jest nowy czy używany	Wśród kogo i w jaki sposób jest rozpowszechniany przez instytucje	Ilość kopii	Czy jest negatyw czy kontrnegatyw	U w a g i
						dźwiękowy	niemy							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Zam. 3952

nazwa instytucji

Załącznik Nr 2

do zarządzenia Przewodniczącego PKPG znak ZA4A-00-40/138 z dnia 22 grudnia 1949 r.

P. P.
Film Polski
Dyr. Programowa
Wydz. Filmów Oświatowych

Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 22 grudnia 1949 r. znak ZA4A-00-40/138 zgłasza się do rejestracji następujące aparaty:

Warszawa
Puławska 61

L. p.	marka aparatu	ilość	z dźwiękiem czy bez dźwięku	szerokość taśmy	miejsce znajdowania się aparatu	U w a g i
1	2	3	4	5	6	7

11.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

oraz

MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 22 grudnia 1949 r.

(znak TE8—1—130/137)

w sprawie utworzenia Centralnego Biura Naukowych i Laboratoryjnych Przyrządów.

§ 1. W celu zorganizowania krajowej produkcji naukowych i laboratoryjnych przyrządów oraz przemysłowej aparatury kontrolno-pomiarowej, skoordynowania zakupów tych przyrządów oraz kontroli ich wykorzystania tworzy się przy Głównym Instytucie Fizyki Technicznej Centralne Biuro Naukowych i Laboratoryjnych Przyrządów, zwane w dalszym ciągu Biurem.

§ 2. 1. Na czele Biura stoi Dyrektor mianowany przez Ministra Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Dyrektor Biura podlega Dyrektorowi Naczelnemu Głównego Instytutu Fizyki Technicznej.

3. Wewnętrzna organizacja Biura ustali regulamin nadany przez Ministra Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Przy Biurze powołuje się Komisję Przyrządów składającą się z 5 członków, których mianuje Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego spośród najwybitniejszych znawców techniki pomiarowej i przyrządowej. Komisji Przyrządów przewodniczy z urzędu Dyrektor Biura.

Do obowiązków Komisji należy opracowywanie opinii dla Dyrektora Biura w sprawach przez niego przesłanych, a w szczególności dotyczących zagadnień wymienionych w § 5 pkt. 1, 2, 3 niniejszego zarządzenia.

§ 4. Dla opracowania branżowych lub specjalnych zagadnień przyrządowych i pomiarowych może Dyrektor Biura powołać podkomisję ekspertów, pracując pod kierownictwem jednego z członków Komisji Przyrządów.

§ 5. Zadaniem Biura jest:

1. Opiniowanie celowości planowanych zakupów przyrządów poprzez:

a) wykonywanie zbiorczych planów zakupów przyrządów z podziałem na przyrządy, które mogą być wykonywane w kraju i przyrządy, które muszą być importowane;

b) wydawanie dorywczych opinii o celowości pozaplanowanych krajowych względnie zagranicznych zakupów przyrządów.

2. Koordynacja krajowej produkcji przyrządów ze szczególnym uwzględnieniem możliwości produkcyjnych Instytutów Badawczych, Uniwersytetów, Politechnik, laboratoriów przemysłowych i innych placówek bądź to wykonujących prototypy przyrządów, bądź to produkujących przyrządy małymi seriami lub w pojedynczych egzemplarzach.

3. Inicjowanie unowocześnienia i zmiany przyrządów lub metod pomiarowych stosowanych w kraju.

4. Prowadzenie ogólnokrajowej kartoteki naukowych i laboratoryjnych przyrządów oraz kartoteki opisów specjalnych lub nowych metod pomiarowych.

5. Badanie stopnia wykorzystania przyrządów oraz przedstawianie wniosków właściwym Ministerstwom odnośnie przeniesienia przyrządów z jednej instytucji lub przedsiębiorstwa do innego celem ich właściwego wykorzystania

§ 6. 1. Biuro kontroluje stopień wykorzystania wszystkich znajdujących się w kraju naukowych i laboratoryjnych przyrządów, z wyłączeniem przyrządów warsztatowych, służących do bieżącej kontroli produkcji.

2. Biuro ma prawo kontrolować, czy przyrządy mogące służyć do prac naukowych i laboratoryjnych nie są niepotrzebnie używane dla celów warsztatowych lub dla bieżącej kontroli produkcji.

§ 7. Biuro zorganizuje i będzie prowadzić:

- a) stałą wystawę naukowych i laboratoryjnych przyrządów produkcji krajowej;
- b) bibliotekę katalogów, opisów i dokumentacji dotyczącej krajowych i zagranicznych przyrządów;
- c) bibliotekę książek i czasopism dotyczących przyrządów pomiarowych oraz metod pomiarowych;
- d) bibliografię literatury dotyczącej przyrządów i pomiarów;
- e) kartotekę naukowych i laboratoryjnych przyrządów z zaznaczeniem miejsca ich przechowywania;
- f) kartotekę opisów specjalnych lub nowych metod pomiarowych z zaznaczeniem miejsca ich stosowania.

2. Informacji z kartotek wymienionych w ust.: 1 pkt. e) i f) Biuro może udzielać na podstawie pisemnego zezwolenia właściwego Ministra lub Przewodniczącego PGPG.

§ 8. Biuro może za zgodą Departamentu Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego organizować warsztaty i laboratoria budowy, kontroli i cechowania naukowych i laboratoryjnych przyrządów — w tych dziedzinach nauki lub techniki, w których nie istnieje odpowiedni zakład naukowy na wyższej uczelni lub Instytut Naukowo-Badawczy.

§ 9. Budżet Biura jest częścią budżetu Głównego Instytutu Fizyki Technicznej.

§ 10. Przedsiębiorstwa i zakłady, których produkcja stanowi tajemnicę wojskową, nie są objęte zasadniczo działalnością Biura.

Zakres ich współpracy z Biurem ustali Dyrektor Biura Wojskowego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Dyrektorem Centralnego Biura Naukowych i Laboratoryjnych Przyrządów.

§ 11. Wykonanie niniejszego zarządzenia poleca się Głównemu Instytutowi Fizyki Technicznej oraz Departamentowi Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

**PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO** w/z **E. Szyr**
KIEROWNIK MINISTERSTWA
PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO **K. Zemajtis**

12.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 23 grudnia 1949 r.

(znak OP 16—28—10136/149)

w sprawie wykonywania wynalazków i wzorów użytkowych.

W celu umożliwienia wykorzystania w przedsiębiorstwach i zakładach gospodarki społecznej wynalazków i wzorów użytkowych mających znaczenie dla gospodarki narodowej zarządzam, co następuje:

§ 1. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej zawiadamia niezwłocznie właściwe Ministerstwa o każdym udzielonym patencie na wynalazek, który ma znaczenie dla gospodarki narodowej oraz przesyła właściwym Ministerstwom opisy patentowe takich wynalazków. Zawiadomie-

zła i opisy patentowe należy przysyłać do departamentów technicznych lub innych odpowiednich jednostek właściwych Ministerstw.

§ 2. Właściwe Ministerstwo zawiadamia w ciągu 2 miesięcy Urząd Patentowy, czy zamierza wynalazek wykonywać, wymieniając przedsiębiorstwa i zakłady gospodarki uspołecznionej, które mają wynalazek wykonywać, albo że nie jest wynalazkiem zainteresowane.

§ 3. Pertraktacje z właścicielem co do nabycia patentu lub uzyskania licencji prowadzi zainteresowane Ministerstwo, które może zlecić prowadzenie układów podległej jednostce organizacyjnej. O przebiegu pertraktacji i o ich wyniku podległa jednostka organizacyjna informuje Ministerstwo.

Umowę z właścicielem co do nabycia patentu lub uzyskania licencji zawiera Ministerstwo lub podległa jednostka organizacyjna na podstawie upoważnienia Ministra.

§ 4. W braku porozumienia z właścicielem patentu, mają zastosowanie przepisy art. 61 — 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U.R.P. Nr 39 poz. 384 z 1928 r., nr 10, poz. 63 z 1933 r., nr 58 poz. 334 z 1945 r. i z 1948 r. nr 24 poz. 164 i nr 44 poz. 315). Wniosek, o którym mowa w art. 61 powołanego rozporządzenia, może być złożony dopiero po uprzednim uzyskaniu zgody Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. Właściwe Ministerstwa składają corocznie do końca roku kalendarzowego Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego sprawozdania o wykonywaniu wynalazków, o których mowa w niniejszym zarządzeniu. Odpisy tych sprawozdań Ministerstwa przysyłają jednocześnie Urzędowi Patentowemu.

§ 6. Przepisy niniejszego zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie do zarejestrowanych wzorów użytkowych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej.

§ 7. Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do wynalazków i wzorów użytkowych dotyczących obrony Państwa.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr

13.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 7 stycznia 1950 r.

(znak ZA1A—12—1/2)

w sprawie wykonania w przedsiębiorstwach uspołecznionej gospodarki narodowej uchwały Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. o 5% -wej podwyżce płac.

Celem wykonania w przedsiębiorstwach i instytucjach uspołecznionej części gospodarki narodowej uchwały Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 roku o 5% -wej podwyżce płac, zarządza się na zasadzie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 10 lutego 1949 roku o zmianie organizacji naczelných władz gospodarki narodowej (Dz. U.R.P. Nr 7, poz. 43), co następuje:

I. Właściwi Ministrowie w odniesieniu do podległych sobie lub nadzorowanych przez siebie przedsiębiorstw, działając w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, zarządzają z ważnością od dnia 1 stycznia 1950 roku przeprowadzenie zmian w układach zbiorowych pracy, celem zastąpienia stawek godzinowych i miesięcznych oraz „cen jednostkowych“, zawartych w tych układach, nowymi

stawkami i „cenami jednostkowymi“, obliczonymi zgodnie z niżej podanymi zasadami:

1. W częściach dotyczących pracowników fizycznych oraz innych pracowników, których wynagrodzenie ustalone jest w stawkach godzinowych —

podstawowe stawki godzinowe przemnaża się przez 1,05; stawki dodatku wyrównawczego w kwocie 6,50 zł zastępuje się stawkami w kwocie 6,85 zł;

stawki dodatków wyrównawczych, o ile są ustalone na kwoty wyższe od 6,50 zł, przemnaża się przez 1,05;

stawki dodatków lokalnych oraz dodatków za prace niebezpieczne i szkodliwe dla zdrowia przemnaża się przez 1,05;

„ceny jednostkowe“ przewidziane w układach zbiorowych pracy i ustalone w kwotach pieniężnych przemnaża się przez 1,05.

Stawki wynikające z przemnożenia przez 1,05 zaokrągla się w górę do 1 grosza, a do sum wypłat miesięcznych z końcówkami groszowymi stosuje się uchwałę KERM z dn. 5 marca 1948 r. o zaokrągleniu do pełnych złotych.

2. W części dotyczącej pracowników umysłowych oraz innych pracowników, których wynagrodzenie ustalone jest w stawkach miesięcznych.

stawki wynagrodzenia podstawowego, dodatków wyrównawczych, lokalnych i funkcyjnych, oraz dodatków za prace szkodliwe i niebezpieczne dla zdrowia przemnaża się przez 1,05, zaokrąglając tak uzyskane stawki wwyż do pełnych 5.— zł.

II. Nowe stawki i ceny, ustalone zgodnie z pkt. 1 niniejszego zarządzenia, winny być niezwłocznie podane do wiadomości zainteresowanym pracownikom i zakomunikowane Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do dnia 15 lutego 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr

14.

PISMO OKÓLNE Nr 10 PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Departament Techniki

z dnia 2 grudnia 1949 r.

(znak TE8-1-135)

w sprawie: obowiązkowego przysyłania katalogów i prospektów.

W celu utworzenia centralnej zbiornicy katalogów i prospektów, wydawanych przez instytucje, przedsiębiorstwa wytwórcze, usługowe i handlowe oraz ich organizacje zwierzchnie, zaleca się, co następuje:

1. Wszystkie instytucje, przedsiębiorstwa wytwórcze, usługowe i handlowe, oraz ich organizacje zwierzchnie winny wydawane przez nie katalogi i prospekty wszelkiego rodzaju przysyłać w 10 (dziesięciu) egzemplarzach do Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej, Warszawa, ul. Mazowiecka 11.

2. Katalogi i prospekty wydane po ukazaniu się niniejszego pisma okólnego, winny być przesłane najpóźniej w ciągu 15 dni od dnia ich wydania.

3. Katalogi i prospekty wydane do dnia ukazania się niniejszego pisma okólnego winny być przesłane w miarę potrzeby ich posiadania.

W wypadku wyczerpania nakładów, dopuszczalne jest przesłanie katalogów i prospektów w ilości mniejszej od 10 egzemplarzy.

4. Niniejsze pismo okólnie dotyczy:

a) państwowych przedsiębiorstw, central handlowych, zjednoczeń, centralnych zarządów,

b) spółdzielczych przedsiębiorstw wytwórczych i handlowych ich związków i zrzeszeń,

c) przedsiębiorstw rzemieślniczych, prywatnych przedsiębiorstw wytwórczych, usługowych i handlowych oraz ich central handlowych i zrzeszeń.

WICEDYR. DEPARTAMENTU inż. Ignacy Bursztyn

15.

**PISMO OKÓLNE Nr 12
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Departament Techniki

z dnia 10 grudnia 1949 r.

(znak TE8-1-47)

w sprawie: wysokości opłat za sporządzanie analiz notatek bibliograficznych i recenzji z publikacji technicznych.

W celu ujednostajnienia opłat za sporządzanie analiz notatek bibliograficznych i recenzji z publikacji technicznych ustala się, co następuje:

1) Wysokość opłat za analizy bibliograficzne z czasopism, broszur i książek w językach obcych określa się w zł wg poniższej tablicy, w zależności od objętości i formatu publikacji:

Format publikacji	Wstępny Ryczałt	do 50 str. włącznie za stronę	od 30-tej str. wzwyż. za stronę
A 4	200	30	15
B 5	200	25	12
A 5	200	20	10

Tak np.: za 5 stronicowy artykuł z czasopisma zagranicznego formatu A 4 opłata wynosi:

$$200 + 5 \times 30 = 350 \text{ zł,}$$

za 250-cio stronicową książkę formatu A 5 opłata wynosi:

$$c 200 + 600 + 2200 = 3000 \text{ zł.}$$

$$200 + 30 \times 20 + 220 \times 10$$

2. Za formaty nienormalne zbliżone do A4, B5, A5, opłaca się jak za najbliższe formaty normalne.

Formaty większe od A4 i mniejsze od A5 przelicza się na najbliższy format wg stosunku ilości znaków drukarskich.

3. Przy sporządzaniu analizy bibliograficznej maszynopisu przyjmuje się, iż 1 str. maszynopisu formatu A4, zawierająca przeciętnie 33 wierszy równa się 0,4 str. druku formatu A4.

4. Ustala się orientacyjnie normalną wielkość analizy bibliograficznej w sposób następujący:

a) do 20 str. artykułu — 5 wierszy (à 50 znaków każdy).

b) od 20 do 200 str. — 1 wiersz (à 50 znaków) na każdym 20 str.,

c) od 200-nej str. wzwyż — 1 wiersz (à 50 znaków na każdym 50 str.).

Tak np. wielkość analizy bibliograficznej 5-stronicowego artykułu z czasopisma zagranicznego winna wynosić ok. 5 wierszy wielkość analizy bibliograficznej broszury 80-stronicowej winno wynosić — za 20 stronic — 5 wierszy, za dalszych 60 stronic — 3 wiersze; razem 8 wierszy;

wielkość analizy bibliograficznej książki 300-stronicowej winna wynosić:

za 20 str. 5 wierszy

za dalszych 180 str. 9 wierszy

za dalszych 100 str. 2 wiersze

Razem 16 wierszy

Podane powyżej dane służą jedynie orientacyjnie i mogą być w poszczególnych wypadkach podwyższone lub zmniejszane.

5) Za sporządzenie notatki bibliograficznej bez analizy z czasopism, broszur lub książek opłaca się kwotę 100 zł niezależnie od języka oraz objętości artykułu, broszury lub książki.

6) Analizy i notatki opłacone przez instytucję zamawiającą mogą być publikowane bez dodatkowych opłat autorów.

7) Recenzję opłaca się jak analizy według p. 1 oraz p. 5 niniejszego cennika. W wypadku, gdy recenzja jest publikowana, autor otrzymuje wynagrodzenie według stawek przewidzianych dla autorów artykułów w czasopismach technicznych.

8) W wypadku, gdy recenzja została opracowana przez autora, który uprzednio na podstawie tych samych źródeł opracował analizę bibliograficzną, autor recenzji otrzymuje jedynie opłatę od wiersza według stawek przewidzianych dla autorów artykułów w czasopismach technicznych.

9) Minimalna wielkość recenzji winna wynosić 20 wierszy (à 50 znaków każdy).

10) Cennik niniejszy dotyczy opłat za sporządzanie analiz, notatek bibliograficznych i recenzji wykonanych na zlecenie instytucji zamawiającej zarówno przez osoby niezatrudnione w tejże instytucji, jak również przez jej pracowników.

Pracownik instytucji zlecającej nie może wykonywać zleconych mu analiz, notatek i recenzji w czasie służbowych ani w miejscu pracy.

Analizy, notatki i recenzje sporządzone w wykonaniu umowy o pracę nie mogą być oddzielnie honorowane.

11) Honoraria za analizy i recenzje z artykułów i książek w języku polskim wynoszą 50% honorariów za analizy publikacji w językach obcych.

12) Ocena analizy przeprowadza Kierownik Ośrodka Dokumentacji lub osoby przez niego wyznaczone.

Ocenę recenzji przeprowadza Redaktor lub Komitet Redakcyjny.

Kierownik Ośrodka Dokumentacji, Redaktor względnie Komitet Redakcyjny są odpowiedzialni za poziom, treściwość ujęcia i jakość analizy względnie recenzji oraz kwalifikują analizę względnie recenzję do druku.

13) W rozumieniu niniejszego pisma okólnego:

a) notatka bibliograficzna jest to pozycja bibliograficzna zawierająca nazwisko autora, tytuł, metrykę i charakterystykę zewnętrzną publikacji,

b) analiza bibliograficzna jest to pozycja bibliograficzna zawierająca dane jak w notatce bibliograficznej, poza tym zaś krótkie omówienie treści publikacji z zaznaczeniem, co w niej jest nowego i interesującego w porównaniu z innymi dokumentami, istniejącymi na danym temat.

c) recenzja jest to pozycja bibliograficzna naświetlająca krytycznie publikację, jej treść, sposób opracowania i techniczne wykonanie.

14) Cennik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1.I. 1950 r. Równocześnie unieważnia się z dniem 1.I. 1950 r. wszystkie stosowane dotychczas cenniki opłat za sporządzanie analiz, notatek bibliograficznych i recenzji z publikacji technicznych

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

TECHNIKI

inż. Ignacy Bursztyn

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

Józef Janiak

16.

**PISMO OKÓLNE Nr 1
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT CEN, KOSZTÓW I ROZLICZEŃ**

z dnia 23 grudnia 1949 r.

(znak CE1C—04/1)

w sprawie :

A. ustalenia podziału na nadawcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorstwa państwowe, państwowo-spółdzielcze franco stacją odbiorczą.

B. Odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego przy dostawach franco stacją odbiorczą.

A. Poszczególne przedsiębiorstwa państwowe przy dostawach franco stacją odbiorczą, jak o tym świadczą liczne reklamacje, niejednokrotnie opłacają koszty związane z transportem kolejowym nie w pełnym zakresie, przerzucając opłacenie części kosztów na odbiorcę. Reklamacje odbiorców również nie zawsze są w pełni uzasadnione. W związku z powyższym Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń ustala:

I. Do kosztów obciążających nadawcę zalicza się:

1. Przewożne.
2. Opłaty za podstawianie wagonów na st. nadania (na życzenie nadawcy)
 - a) na bocznicę
 - b) do placów składowych
 - c) przestawienie lub obrócenie wagonu na obrotnicy.
3. Koszty druków, opłaty za ostemplowanie listów przewozowych nakładu nadawcy.
4. Opłaty skarbowe i rejestracyjne.
5. Opłaty za ważenie i liczenie na stacji nadania (na życzenie nadawcy).
6. Opłaty za czynności ładunkowe i użycie dźwigów (żorawi) na st. nadania.
7. Opłaty za przetrzymywanie wagonów (postojowe na st. nadania).
8. Opłaty za zajęcie torów na st. nadania w wypadku użycia wagonów lub cystern nie będących własnością PKP.

9. Zwrot wydatków wyłożonych przez PKP na nadawcę (oraz opłaty prowizyjnej) jak np. zwrot kosztu poprawienia opakowania.
10. Opłaty i koszty zawiadomienia nadawcy o wydaniu przesyłki odbiorcy (na życzenie nadawcy).
11. Opłaty za uwierzytelnienie przez PKP odpisów dokumentów dołączonych do listu przewozowego (na życzenie nadawcy).
12. Opłaty za wynajem opon i przyborów do ładowania i dla zabezpieczenia ładunków przez PKP.
13. Opłata za ochronę przesyłek przez PKP.
14. Opłaty za przewóz w skrzyniach ładunkowych (kontenerach) PKP.
15. Opłata za deklarację wartości dostawy (na życzenie nadawcy).
16. Koszty przewozu konwojenta.

II. Do kosztów obciążających odbiorcę zalicza się:

1. Opłaty za podstawienie wagonów na st. odbioru (na życzenie odbiorcy).
 - a) na bocznicę
 - b) do placów składowych
 - c) przestawienie lub obrócenie wagonu na obrotnicy.
 2. Opłaty za sprawdzenie wagi lub ilości sztuk przez PKP na stacji odbioru na życzenie odbiorcy.
 3. Opłaty za czynności wyładunkowe i użycia dźwigów (żorawi) na st. odbioru.
 4. Opłaty za przechowanie przesyłek (składowe) na st. odbioru.
 5. Opłaty za przetrzymywanie wagonów (postojowe) na st. odbioru.
 6. Opłaty za zajęcie torów stacyjnych na st. odbioru w wypadku użycia wagonów i cystern nie będących własnością PKP.
 7. Zwrot wydatków wyłożonych przez PKP za odbiorcę (oraz opłaty prowizyjne) jak np. zwrot kosztów wyładowania przesyłki w wypadku niezgłoszenia się odbiorcy.
 8. Opłaty i koszty za zawiadomienie odbiorcy o przybyciu przesyłki.
 9. Opłaty za czyszczenie, mycie i odkażanie wagonów oraz za założenie części składowych wagonów w wypadkach przewidzianych przepisami taryfy PKP.
 10. Opłaty za poświadczenia prób przez PKP.
 11. Koszty i opłaty za sprawdzenie na życzenie odbiorcy przez PKP zgodności zawartości lub opakowania przesyłki ze wskazaniami w liście przewozowym.
 12. Opłaty za przetrzymywanie opon przez odbiorcę.
- B. Przedsiębiorstwa państwowe i państwowo-spółdzielcze ponoszą przy sprzedaży franco stacja odbiorcza odpowiedzialność za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego z reguły do wysokości odszkodowań przewidzianych w regulaminie przewozów PKP.

Przedsiębiorstwa, które mają przewidziane w zatwierdzonych planach finansowych kwoty na koszty ubezpieczenia towarów w czasie transportu kolejowego, winny uwzględnić w swoich warunkach sprzedaży odpowiedzialność w szerszym zakresie — w granicach przewidzianych umowami ubezpieczeniowymi.

Powyższe ograniczenie odpowiedzialności nie dotyczy wypadków gdy stwierdzonym zostanie, że szkoda powstała z winy nadawcy, np. („na skutek niewłaściwego opakowania przesyłki“).

Ścisłe przestrzeganie powyższego obowiązku od dnia 1 stycznia 1950 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Zb. Augustowski

17.

**PISMO OKÓLNE Nr 13
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT TECHNIKI**

z dnia 28 grudnia 1949 r.
(znak TE3—1—1)

W celu ujednoczenia wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów, korektorów i rysowników, wykonywane na zlecenie przedsiębiorstw wydawniczych lub instytucji, prowadzących działalność wydawniczą w zakresie książkowych wydawnictw technicznych, zaleca się stosowanie norm wynagrodzeń wg załącznika do niniejszego pisma okólnego.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU
TECHNIKI

Inż. Ignacy Bursztyn

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU
ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

Józef Janiak

Załącznik do pisma okólnego Nr
13 z dnia 28.XII.1949 r. znak TE3—
1—1.

NORMY WYNAGRODZEŃ

za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów, korektorów i rysowników wykonane przy opracowaniu książek technicznych, na zlecenie przedsiębiorstw wydawniczych.

1. Założenie zasadnicze.

1. 1. Wynagrodzenie za prace autorskie i tłumaczenia uzależnia się od wartości pracy umysłowej, jaką autor lub tłumacz włożył, opracowując pewną książkę techniczną. Wartość wysiłku umysłowego określa się w zależności od przeznaczenia, czyli poziomu książki technicznej od jej objętości oraz od stopnia przydatności pracy dla gospodarki narodowej.

2. Podział książek z uwagi na przeznaczenie.

2. 1. Rozróżnia się następujące poziomy opracowań autorskich i prac tłumaczy:
 - poziom I — prace o charakterze popularyzującym zagadnienia techniczne wśród szerokiego ogółu społeczeństwa,
 - poziom II — prace przeznaczone dla robotników przyuczonych i kwalifikowanych,
 - poziom III — prace przeznaczone dla mistrzów i techników,
 - poziom IV — prace przeznaczone dla inżynierów i magistrów inżynierii,
 - poziom V — prace naukowe i badawcze, słowniki, encyklopedie techniczne itp.

3. Składniki kosztów przygotowania redakcyjnego.

3. 1. Koszty opracowania redakcyjnego książki technicznej składają się z:
 3. 1. 1. honorarium autora,
 3. 1. 2. honorarium opiniodawców (koreferentów),
 3. 1. 3. honorarium za zleczone opracowanie redaktorskie,
 3. 1. 4. wynagrodzenia za korekty.
3. 2. Koszty przygotowania redakcyjnego tłumaczenia książki technicznej składają się z:
 3. 2. 1. wynagrodzenia za opinię ogólną o potrzebie tłumaczenia,
 3. 2. 2. wynagrodzenia właściciela praw autorskich,
 3. 2. 3. honorarium tłumacza,
 3. 2. 4. honorarium opiniodawców (koreferentów),
 3. 2. 5. honorarium za zleczone opracowanie redaktorskie,
 3. 2. 6. wynagrodzenie za korekty.

4. Zakres pracy autora, tłumacza, opiniodawców, redaktorów i redaktora stylistycznego.

4. 1. Zlecenie opracowania w postaci książki pewnego tematu z zakresu techniki powinno obejmować:
 4. 1. 1. dokładne podanie tematu przez określenie zakresu pracy, (szczegółowy podział tematu na części, rozdziały, ustępy itp),
 4. 1. 2. wyraźne określenie przeznaczenia (poziomu) książki (dla rzemieślników, techników itp., do nauczania, do praktyki itp.),
 4. 1. 3. przewidziana objętość pracy,
 4. 1. 4. termin dostarczenia maszynopisów gotowej pracy.
4. 2. Autor może poczynić zmiany w udzielonym mu zleceniu w zakresie objętym punktami 4. 1. 1. i 4. 1. 3., po uprzednim uzgodnieniu tych zmian ze zlecającym.
4. 3. Autor obowiązany jest dostarczyć pracę w trzech egzemplarzach maszynopisu oraz podać źródła ilustracji lub szkice rysunków w takiej formie, aby wykonanie ich było możliwe bez znużających i wielokrotnych objaśnień. Szczegóły formy dostarczenia maszynopisów i materiałów do ilustracji książki określa we własnym zakresie poszczególne instytucje wydawnicze.
4. 4. Przy pracach zlecanych w zakresie tłumaczeń należy przyjąć jako zasadę wykonania tłumaczeń opracowanych. Przez określenie „tłumaczenie opracowane” należy rozumieć dokonanie tłumaczenia:
 4. 4. 1. pod względem treści zgodnie z duchem autora oryginału,

4. 4. 2. zgodnie z wymaganiami polskiej pisowni,
4. 4. 3. z dostosowaniem do polskiego słownictwa fachowego, technicznego,
4. 4. 4. z dostosowaniem treści tłumaczonej pracy do stosunków polskich z uwagi na warunki produkcyjne, surowcowe, klimatyczne, przepisy prawne, normy, układ miar itp., (rozszerzenie lub skreślenie odpowiednich ustępów).

W przypadku pozostawienia tekstu zgodnego z oryginałem a nie odpowiadającego stosunkom polskim (co może zaistnieć z uwagi na treść technicznego rozwiązania problemu omawianego w pracy tłumaczonej), należy podać odpowiedni komentarz, umieszczony bezpośrednio w tekście książki przewidziany w odmiennym układzie graficznym, np. *petitem* lub jako odnośnik.

4. 5. Opiniodawca (koreferent) obowiązany jest:

4. 5. 1. podać ogólny pogląd o treści i układzie opiniowanej pracy,
4. 5. 3. podać dokładne wskazówki o konieczności i zakresie potrzebnych rozszerzeń, skreśleń lub poprawek merytorycznych, których powinien dokonać autor,
4. 5. 3. stwierdzić zgodność przyjętych określeń i nazw z polskim słownictwem technicznym lub dokładne wskazanie (stronica maszynopisu i wiersz) konieczności zmiany i poprawek,
4. 5. 4. ustalić poziom pracy i jej przeznaczenie,
4. 5. 5. zaproponować wielkość nakładu.

Poza tym opiniodawca w czasie czytania pracy powinien skreślić ustępy zbyteczne, wprowadzić poprawki w tekście, na rysunkach, tablicach itp. oraz w miarę możliwości dokonać korekty stylistycznej. Poprawek powyższych należy dokonać ołówkiem w sposób umożliwiający odczytanie również poprzedniego (pierwotnego) tekstu. W przypadku, w którym opiniodawca (koreferent) stwierdzi konieczność wprowadzenia przez autora powyższych zmian, jest obowiązany do powtórnego przeczytania pracy po dokonaniu tych poprawek przez autora. Z tytułu powtórnej opinii opiniodawca (koreferent) otrzymuje wynagrodzenie odpowiednio do poczynionych zmian.

4. 6. Do zakresu zleconych prac redaktorskich należy:

4. 6. 1. dokładne zaznajomienie się z układem i treścią pracy,
4. 6. 2. dokładne zaznajomienie się z uwagami opiniodawców (koreferentów) i redaktora stylistycznego oraz ustalenie ostatecznej redakcji (treść, rysunki, tablice itp.),

4. 6. 3. udzielanie wytycznych i wskazówek dla opracowania typograficznego książki.

Ponadto w wypadku pracy zbiorowej, do zakresu zleconych prac redaktorskich należy:

4. 6. 4. opracowanie zakresu pracy i jej przeznaczenia zgodnie z punktami 4. 1. 1. oraz 4. 1. 2.,
4. 6. 7. wytypowanie autorów,
4. 6. 8. odpowiedzialność za realizację harmonogramu wykonania prac autorskich i redakcyjnych.

4. 7. Wydawnictwo może zlecać osobom postronnym opracowanie programu pracy zbiorowej. Zlecenie winno obejmować:

4. 7. 1. ogólnie skreślony charakter pracy zbiorowej,
4. 7. 2. cel któremu praca ma służyć,
4. 7. 3. przybliżony rozmiar pracy.
Obowiązkiem autora programu pracy zbiorowej jest:
4. 7. 4. opracowanie dokładnego podziału pracy zbiorowej na części, rozdziały, ustępy i t. d.
4. 7. 5. ustalenie wytycznych odnośnie sposobu opracowania tematów poszczególnych części i rozdziałów,
4. 7. 6. wytypowanie zespołu autorów i projekt podziału prac pomiędzy poszczególnych autorów.

4. 8. Do zakresu prac redaktora stylistycznego należy:

4. 8. 1. dokonanie poprawek stylistycznych z wiernym zachowaniem treści poprawionych ustępów książki,
4. 8. 2. poprawienie zauważonych błędów ortograficznych i interpunkcyj, zgodnie z obowiązującymi zasadami pisowni.
4. 8. 3. złożenie propozycji autorowi lub tłumaczowi dokonania zmian niektórych zdań lub ustępów w celu uzyskania większej jasności treści omawianej.

5. Wysokość wynagrodzenia.

5. 1. Jako podstawę do obliczania wynagrodzenia za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców (koreferentów), redaktorów oraz redaktorów stylistycznych, przyjmuje się:

arkusz (16 stron) formatu A5 garmont bez interlinii o wielkości kolumny 6×9 kwadratów o sumie 40.000 znaków. Rysunki i ilustracje uwzględnia się jako treść.

5. 2. Wysokość wynagrodzenia za prace oryginalne należy obliczać wg stawek podanych niżej: w zł za arkusz.

Poziom	A u t o r	O p i n i o d a w c y **)			Redakcja stylist.	Redakt. pr. ind.	Prac. zlec. pr. zbiorow.
		1	2	3			
I	20—30.000	2.000	2.000	2.000	1.000	5—6000	6—7000
II	25—35.000	2.500	2.500	2.500	1.400	6—8000	7—9000
III	20—30.000	2.000	2.000	2.000	1.200	5—7000	6—8000
IV	30—40.000	3.000	3.000	3.000	1.200	7—9000	8—10000
V	30—50.000	3200—3600*)	3200—3600**)	—	1.600	—	—

*) opiniowanie na poziomie V nie jest konieczne. O konieczności oddania do opinii decyduje instytucja wydawnicza.

**) wynagrodzenia opiniodawców obliczane są wg dostarczonej do opinii objętości maszynopisu, przeliczonej na stronę druku.

5. 3. W przypadku jeśli opinia wykaże, że pracę opiniowaną należy gruntownie przerobić w części lub całości, wydawnictwo po porozumieniu się z autorem w tej sprawie, zleca osobom trzecim dokonanie powyższych przeróbek.

W przypadku tym wynagrodzenie autora zmniejsza się o sumę wypłaconą osobie dokonującej zmian i poprawek. Z tytułu przeróbki gruntownej części lub całości pracy, otrzymują osoby te jednakowe wynagrodzenie, obliczane od objętości dokonanych

przeróbek w wysokości od 2.000.— do 5.000.— zł za arkusz poprawionej pracy.

Osoba dokonująca przeróbek gruntownych zostaje dodatkowo honorowana przez umieszczenie na stronie następnej po stronie tytułowej następującej wzmianki:

„Pracę powyższą przejrzał i przerobił w części (rozdział)”

nazwisko

Jeżeli praca została tylko rozszerzona przez dodanie odpowiednich ustępów, wynagrodzenie dodatkowe winno być proporcjonalne do objętości uzupełnienia, wg stawek jak dla autora. W tym przypadku osoba dokonująca uzupełnień jest dodatkowo honorowana przez umieszczenie na stronie następnej po stronie tytułowej następującej wzmianki:

„Pracę powyższą przejrzał i uzupełnił w części (rozdział)”

nazwisko

W przypadku, gdy praca zostanie zdyskwalifikowana zgodnie przez wszystkich opiniodawców powołanych przez instytucję wydawniczą, autorowi przysługujące prawo odwołania się do opinii rzeczoznawcy wyznaczonego przez Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Jeżeli orzeczenie rzeczoznawcy wyznaczonego przez Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego pokrywa się z orzeczeniem opiniodawców, umowa z autorem ulega rozwiązaniu, zaś autorowi nie przysługuje żadne wynagrodzenie.

Koszta dodatkowego orzeczenia pokrywa instytucja wydawnicza.

5. 4. Przy realizowaniu pracy drukiem w innych formatach (A4, B5, A6 itp.) lub innych rodzajach czcionek, wysokość stawek podstawowych od arkusza (16 str.) danego formatu oblicza się przez przemnożenie stawek zasadniczych (jak pkt. 5. 2.) przez współczynnik równy stosunkowi ilości znaków zawartych w kolumnie (stronicy) realizowanego formatu do ilości znaków kolumny zasadniczej (A5) o ilości znaków 2.500.

5. 5. Wypłata należności autorów może być regulowana w postaci zaliczek, których wysokość do chwili oddania książki do druku nie może przekraczać 50% należności, przy czym ostateczne rozliczenie musi nastąpić najpóźniej w dwa miesiące po ukończeniu druku książki.

W przypadku jeśli w ciągu jednego roku od daty złożenia maszynopisu i uzyskania przychylniej oceny praca nie zostanie oddana do druku, autorowi należy wypłacić pełne honorarium .

5. 6. Wypłata należności opiniodawcom i redaktorom stylistycznym winna być dokonana po przyjęciu opinii, w okresie nie przekraczającym 1 miesiąca.

5. 7. Wypłata należności za redakcyjne prace zlecone następuje na zasadach przewidzianych dla autorów w p. 5. 5.

5. 8. Autor może uzyskać dodatkowe premie w następujących przypadkach:

5. 8. 1. jeżeli praca zostanie dostarczona w terminie i w postaci nie nastroczającej dodatkowych trudności w oddaniu jej do druku i zgodnie z warunkami zawartymi w wytycznych dla autorów i jeżeli przyczyni się do zmniejszenia kosztów wydania pracy, autor uzyskuje premię w wysokości do 10% stawek zasadniczych.

5. 8. 2. Jeśli treść przedłożonej pracy jest podana w sposób bardzo jasny, przejrzysty i w nowym ujęciu i jeśli te zalety zostaną przez opiniodawców i redaktora wyraźnie podkreślone — autor uzyskuje premię za szczególną jakość opracowania w wysokości do 10% stawek zasadniczych.

5. 9. W przypadku opracowania książki przez kilku autorów (spółka autorów) wynagrodzenie każdego z nich obliczone jest procentowo do objętości opracowanej według zgodnego oświadczenia na piśmie wszystkich współautorów.

5. 10. Wysokość wynagrodzenia autora(ów) za wydania wtórne, jeśli nie zaistniały zmiany treści w stosunku

do pierwotnego wydania, oblicza się w stosunku do stawek zasadniczych w sposób następujący:

- przy 2 wydaniu 50%
- przy 3 wydaniu 30%
- przy 4 wydaniu 25%
- przy 5 i dalszych 20%

5. 11. Zmiany i rozszerzenia treści w stosunku do wydania pierwotnego oblicza się według stawek zasadniczych (pkt. 5. 2) od zwiększonej objętości względnie od objętości ustępów zmienionych. Objętość treści niezmienionej oblicza się według stawek jak w punkcie 5. 10.

5. 12. Nowe opracowania i zmiany poprzedniej treści podlegają opiniowaniu opłacanemu według objętości nowoopiniowanej treści.

5. 13. W zasadzie każde opracowanie autorskie powinno być opiniowane przez przynajmniej 2 opiniodawców. Instytucja wydawnicza może jednak zdecydować w pewnych przypadkach przekazanie pracy złożonej do 3 opiniodawców. Dalsze zwiększenie ilości opiniodawców nie jest wskazane.

5. 14. Redaktorzy prac zbiorowych otrzymują premię, o której mowa w punkcie 5. 8. 1. z tym, iż premię oblicza się od wysokości stawek zasadniczych dla redaktorów prac zleconych.

5. 15. Honorarium autora programu pracy zbiorowej ustala się w zależności od rozmiaru i wartości opracowania w wysokości od 8 do 12% wysokości wynagrodzenia autorskiego za pracę zbiorową wykonaną w oparciu o opracowany program.

5. 16. Wysokość wynagrodzenia za tłumaczenie opracowane przez obcych należy obliczać według stawek podanych (patrz tablica) w złotych za arkusz:

Poziom	Opinia ogólna co do potrzeby tłumaczenia danej pracy	Tłumacze	Opiniodawcy		Redakcja stylist.	Redaktor-skie prace zlecone
			1	2		
I	600	10—12000	2000	2000	1200	5— 6000
II	800	12—17500	2500	2500	1600	6— 8000
III	700	10—15000	2000	2000	1400	5— 7000
IV	800	14—20000	3000	3000	1800	7— 9000
V	1000	14—25000	3200— —3600	3200— —3600	1800	8—10000

5. 17. W przypadku jeśli opinia wykaże, że tłumaczenie pracy należy przerobić, ulepszyć i uzupełnić, a tłumacz tego dokonać nie jest w stanie, wydawnictwo może zlecić osobie trzeciej dokonanie powyższych przeróbek.

Z tytułu tych przeróbek osoba ta otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie zgodnie z pkt. 5. 3. W przypadku tym wynagrodzenie tłumacza zmniejsza się o sumę wypłaconą osobie dokonującej zmian i poprawek.

5. 18. Przy tłumaczeniach z języków trudnych (szwedzki, fiński, węgierski itp.) stawki dla tłumaczy mogą być zwiększone według oddzielnej umowy.

5. 19. Przy tłumaczeniach z języka polskiego na obcy wszystkie stawki dla tłumaczy mogą być zwiększone wg oddzielnej umowy.

5. 20. W przypadku dokonywania opracowanego tłumaczenia przez kilku tłumaczy („spółka tłumaczy“) wynagrodzenie każdego z nich określa się zgodnie z punktem 5. 9.

5. 21. Przy wydaniach wtórnych tłumaczeń opracowanych, tłumaczom nie przysługuje wynagrodzenie. Jeśli w tłumaczeniu opracowanym zawarte były ustępy pracy oryginalnej (komentarze, wyjaśnienia itp.) wtedy ta część pracy podlega wynagrodzeniu, zgodnie z zasadami zawartymi w punktach 5. 10. — 5. 11. przy zachowaniu do podstawy obliczeń stawek jak w punkcie 5. 2.

5. 22. Wysokość wynagrodzenia za korekty wykonywane jako prace zlecone oblicza się dla każdego korektora według stawek podanych niżej od arkusza.

Poziom	K o r e k t y		
	1	2	3 i dalsze
I	500	360	200
II	500	300	200
III	500	300	200
IV	600	400	300
V	600	400	300

5. 23. Wynagrodzenie za rysunki wykonywane jako prace zleczone w postaci zgodnej z ustalonymi normami PKN lub w postaci z góry ustalonej przez Instytucję Wydawniczą obliczać można ryczałtowo według umowy lub według stawek godzinowych w następującym przeliczeniu:

Rysunki kreskowe w tuszu bez opisywania 200 — 250 zł za godz.

Rysunki kreskowe w tuszu z opisywaniem 250 — 300 zł za godz.

Rysunki prespektywiczne 250 — 350 zł za godz.

18.

ZAWIADOMIENIE

Podaje się do wiadomości, że w okresie od dnia 1.1. do dnia 15.1.1950 roku zostały ogłoszone między innymi następujące akty normatywne:

I. w DZIENNIKU USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Nr 1 z dnia 13 stycznia 1950 r.

Rozporządzenia:

Poz. 1 — Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Instytutu Ekonomiki Rolnej.

2 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł.

3 — Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń.

II. w MONITORZE POLSKIM

Nr A-1 z dnia 5 stycznia 1950 r.

Uchwały Rady Ministrów:

Poz. 1 — w sprawie włączenia do Ministerstw Rolnictwa i Reform Rolnych Biura Budownictwa Wiejskiego, podległego Ministrowi Budownictwa.

2 — w sprawie podporządkowania Prezesowi Rady Ministrów Komisarza Rządu do Spraw Wystaw i Targów.

Zarządzenia:

Poz. 3 — Prezesa Rady Ministrów o utworzeniu Państwowego Przedsiębiorstwa Radiofonizacji Kraju.

4 — Ministra Komunikacji o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Kolejowe Zakłady Gastronomiczne“.

5 — Ministra Górnictwa i Energetyki o ogłoszeniu pierwszego wykazu przedsiębiorstw podlegających przejściu na własność Państwa.

Orzeczenia:

Poz. 6 — Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego nr 8 wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospo-

darczego o przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

7 — Ministra Przemysłu Ciężkiego wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 5 o przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

8 — Ministra Przemysłu Ciężkiego nr 6 o przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Nr A-2 z dnia 8 stycznia 1950 r.

Poz. 11 — Uchwała Rady Ministrów w sprawie przyznania dodatku przejściowego pracownikom Ministerstwa Handlu Zagranicznego, którzy zostali odwołani z placówek za granicą do Centrali, nie otrzymawszy mieszkań w Warszawie.

Zarządzenia:

Poz. 14 — Ministra Budownictwa w sprawie ustanowienia zalecanej normy budowlanej.

15 — Ministra Budownictwa o powołaniu Dyrekcji Osiedli Robotniczych w Poznaniu.

16 — Ministra Budownictwa o powołaniu Dyrekcji Osiedli Robotniczych we Wrocławiu.

17 — Ministra Żeglugi o instytucjach (towarzystwach) klasyfikacyjnych.

20 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie upłynienia łożysk tocznych.

Poz. 21 — Ministra Handlu Wewnętrzny o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Centralny Zarząd Przemysłu Gastronomicznego“.

Poz. 19 — Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów w sprawie gospodarki łożyskami tocznymi.

Nr A-3 z dnia 12 stycznia 1950 r.

Zarządzenia:

Poz. 22 — Prezesa Rady Ministrów o organizacji i funkcjonowaniu kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Leśnictwa oraz urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach podległych, wydane w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli na wniosek Ministra Leśnictwa.

23 — Ministra Budownictwa w sprawie zmiany obszaru działania Dyrekcji Osiedli Robotniczych w Gdańsku.

24 — Ministra Budownictwa w sprawie zmiany obszaru działania Dyrekcji Osiedli Robotniczych w Warszawie.

32 — Ministra Przemysłu Ciężkiego w sprawie zmiany zarządzenia z dnia 15 września 1948 r. o utworzeniu „Zjednoczenia Przemysłu Odlewniczego“.

33 — Ministra Przemysłu Ciężkiego o połączeniu przedsiębiorstwa pod nazwą „Dąbrowskie Zakłady Hutnicze“ z przedsiębiorstwem państwowym pod nazwą „Myszkowskie Zakłady Metalurgiczne“.

34 — Ministra Budownictwa o upoważnieniu podległych organów do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Poz. — 35 — Ministra Zdrowia w sprawie upoważnienia Centrali Handlowej Farmaceutycznej - Sanitarnej „Centrosan“, przedsiębiorstwa państwowego wyodrębnionego, do udzielania zamówień w zakresie dostaw osobom nie wymienionym w § rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Depart. Org.-Prawny, W-wa, Pl. 3-ch Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsięb. Państw. Wyodręb., W-wa, Foksal 15. tel. 8-50-07.

PRENUMERATA kwartalna: 540 zł., półroczna 1.080 zł., roczna 2.160 zł.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu »Ru.h«, Warszawa, ul. Srebrna 12, Konto PKO I-14000

Cena numeru 60 zł

Druk. „Prasa Demokratyczna“, W-wa, Śniadeckich 16. Nr zam. 3952—14.II.50, do druku 21.II.50, nakł. 10.000 egz. B 100.762